

אמרי שפר "רכל"י

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

"אבא, מרן הסטייפלער זיע"א מעולם לא דרש על עצמו שנכבד אותו ולא העיר לנו על כך. על הכבוד שלו תמיד היה מוחל, אבל בכל מה שנגע לאימא דרש מאוד לכבד אותה. אף פעם אבא לא הרשה לנו לאכול לפני שאימא החלה לאכול ושמר לראות שלא מקדימים את האימא באוכל". כלפי עצמו לא הקפיד כלל ולא אמר מילה אם היו מקדימים לפניו וכך בכל דבר, אבל כלפי אימא היה דואג מאוד שנכבד אותה. " (הגאון רבי יצחק שאול שליט"א)

אחד מהמקובלים מהדור הקודם עשה שאלת חלום למה אנו לא נגאלים, ענו לו "מאן לשלח את העם" בגלל שלא אומרים אמן כראוי ש"מאן" אותיות אמן.

אין להניח ציציות ישנות בתוך הספרים לגניזה רק אם יעשה מהם סימן, וכן דפים שנפלו מספר אין להניח בתוך ספרים כי הספרים אינם מקום גניזה אלא אם הדף שייך לאותו הספר.

אם אדם עמל ועמל מבלי שום תכלית, אף שהעבודה עצמה, במובן הפיזי, אינה קשה ומפרכת - הוא מרגיש שהוא עוסק בעבודת פרך. קשה לו לשאת את התחושה הרגשית שבעצם - אני לא עושה כלום... אני סתם ממלא ימים.

אם אדם רואה משהו. לא משנה מה. אות הוא שמשמים סיבבו שהוא יראה זאת. ועל כן על האדם לפקוח עיני שכל ואוזני בינה ובכל דבר שהוא רואה ושומע, ללמוד אורחות חיים לעבודת הבורא. " (הבעל-שם-טוב קדישא)

"אם אתה לא יכול לנצח אותם, הצטרף אליהם" (פתגם אמריקאי)

אם נזכר לאחר מים אחרונים, שעוד לא אמר שיר המעלות, או על נהרות בבל, יאמרנו כשנזכר, ויטול שנית למים אחרונים. (בדי השלחן, סימן מ"ג אות א').

אמר ה'ברכת משה': הנה גלות מצרים וקושי השעבוד, שנפלו בני ישראל רחמנא ליצלן למ"ט שערי טומאה, התחיל מ"אשר לא ידע את יוסף" - ששכחו מהצדיק, כי ענין זה הוא תחילה וראש לכל הצרות והפורענויות ר"ל.

אתה לא יכול לשנות את העתיד, אך אתה יכול לשנות את ההרגלים שלך, וההרגלים שלך ישנו את העתיד

"את כל השמות של הילדים ואת כל השמות של הספרים שלי הכל שאלתי את ההורים, אבא ואמא. כשרצינו לקרא לילד שם או לספר שהוצאתי, שאלתי את ההורים ומה שהם אמרו זה מה שעשיתי." (מרן שליט"א)

בדרך כלל, אנשים מביעים שנאה למי ששונה ומתבדל מהם. "שנאת הזר" היא תופעה מוכרת. אבל במקרה הזה, ההתרחשויות היו הפוכות לגמרי. כל עוד שמרו בני ישראל על זהות יהודית ברורה וניהלו את חייהם על פי המסורת היהודית, המצרים כלל לא הציקו להם. רק כאשר הם החלו להדמות יותר ויותר לאנשי מצרים, רק בנקודה זו - הופנתה האנטישמיות האמתית כנגדם.

"במצוות כיבוד אב ואם אפשר לראות גם היום בזמנינו, כמו שהבן מתנהג עם האבא כך הבנים שלו יתנהגו אתו" • " (מרן הגרא"ל שטינמן זצוק"ל)

בנוסח שאומרים בברכת מעין שבע בתפילת ליל שבת קודש "מחיה מתים במאמר", שלפעמים יכולים במאמר ודיבור אחד – "להחיות מתים!" – להעלות את האדם מבירא עמיקתא לאיגרא רמא ולהחיות עם רב ... (הרה"ק ה"בית אברהם" מסלאנים ז"ע)

בעוד שאצל האזרחים שאינם באי בתי המדרש, ההחלטה אם להתחסן או לא היא ההחלטה של "אני", "אני קובע, אני מחליט וכי"ב, וממילא יש צורך לשכנע אותם להחליט את ההחלטה המתבקשת, אצל בני התורה ובאי בית המדרש לא "אני" הוא המחליט. גדולי התורה כבר קבעו מה עלינו לעשות וגם רצוני להבין מדוע אינו אלא סקרנות אינטלקטואלית (חיובית ורצויה) ולא בירור לקראת החלטה שלי.

בפסוק נאמר (תהלים ל"ט, ג'): נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעכר. ואיתא בספה"ק, שבפסוק נאמר רמז אודות החיוב לומר מילים טובות ומעודדות אחד להשני, וכך מתפרש הפסוק "נאלמתי דומיה" – לא הוכחתי את מי שצריך להוכיח או "החשיתי מטוב" – יכולתי לומר מילה טובה להשני ולא אמרתי, אזי "וכאבי נעכר" – מגיעים עליו יסורים מכוערים ל"ע, ולכן חובה על האדם להשתדל ולהקפיד לומר לחבירו מילים טובות ולעודדו ככל שיוכל.

בשיר "אחד מי יודע" ששרים בהגדה של פסח: כשם שבפסח אומרים שלשה אני יודע! - שלשה אבות. מתי השלושה אבות הם דווקא שלי הרי הם גם של ישמעאל ועשיו?! כשאני מאמין באחד א-לוקינו, ומקיים שני לוחות הברית, אזי 3 אבות הם הזכות שלי דווקא...

בשם הרה"ק רבי מענדל'ע מרימנוב ז"ע אומרים, אדם שלא יודע מאיפה יש לו פרנסה, זה מאמונה ובטחון, ומה שרק יעשה הוא בעצם יודע שמצד עצמו לא עשה ולא כלום, אלא הכל מלמעלה, אבל האדם שחושב שיש לו פרנסה, וגם למחר פרנסתו מובטחת, באמת שאינני יודע מאיפה יש לו פרנסה. אם "אתם הדבקים בה' אלוקיכם" אז "חיים כולכם היום". "ומאן דיהיב חיי יהיב מזוני" (מלבי"ם על שמות טז, ז' שיחות קודש- ספינקא)

"דובר שקרים לא יכון לנגד עיני (תהילים קז, א) הרה"ק רבי פנחס מקוריץ אמר: האמת יש בה בסיס איתן לעמוד בכוחות עצמה, אבל השקר, בשביל שיוכל להחזיק מעמד ולא תקרוס - על האדם לשקר עוד מאה שקרים על הדרך (נקודות של אור - ספינקא)

דוד המלך ע"ה אמר (קט, ד): "וְאֲנִי תַפְלָה". וברש"י: ואני מתפלל אליך תמיד. כלומר, כל אדם צריך שבמהותו לשאת תפילה כל רגע ורגע, וכשאדם מתפלל הוא זה שקשור לקב"ה. התפילה באה לידי ביטוי באישיותו של אדם. רצונך לעמוד על אישיותו של אדם - התבונן בתפילתו.

דע לך בני יקירי, חמדת נפשי. אתה יכול בנקודה זאת להיות "בר מצוה" פירוש בן מצוה, או "בר מצוה" – פירוש אין בו מצוה כלל. "בר" - לשון חוץ. כלומר, האם אתה רוצה להיות בר מצוה או צמח בר? אז מה העצה? זה הגיל של הרגשות והריגושים: תשתדל, בני, להתרגש בתפילה. להתרגש ברגש חם בכל דבר שאתה לומד. וכשתרגיש כאן, לא תרגיש בדברים רעים. (מכתב מאליהו חלק ד').

